

A Szegedi Tudományegyetem és elődeinek rövid története

„az egyetemet nem a néma falak, hanem a tanárok szellemi ereje alapítja meg jó hírnevében, áldásos működésében”

(Berde Áron, 1872. november 10.)

A kolozsvári jezsuita akadémia korszaka

Az 1921-ben Szegedre menekült kolozsvári felsőoktatás kezdete egészen 1581-ig nyúlik vissza. Báthory István erdélyi fejedelem és lengyel király ugyanis a jezsuiták 1579-ben alapított kolozsvári kollégiuma fejlesztéseként 1581. május 12-én Vilniusban kiadott alapítólevelében kétkarú (bölcészeti és hit-tudományi) katolikus egyetem felállításáról intézkedett. A jezsuiták 20-30, Európa-szerte nagy elismertségnek örvendő kiváló tudóst (pl. Jakub Wujek, Szántó István, Alphonso Carillo, Petrus Maiorius) küldtek Kolozsvárra. A fejedelmi adománylevél 5 Kolozs megyei falut és 5 nagyobb egyházi épületet (pl. kolozsmonostori bencés apátság, kolozsvári ferences és klarissza kolostor) biztosított az intézmény fejlesztésére. A 16. század végén a kolozsvári akadémia volt a Kárpát-medence egyetlen felsőfokú oktatási intézménye.

A tizenötéves háború és a vallási villongások hevében 1603-ban a polgárság lerombolta az épületet, két évvel később pedig kiutasították a jezsuitákat a fejedelemség területéről. Bethlen Gábor fejedelem azonban 1616-ban megengedte, hogy a jezsuiták Kolozsmonostoron iskolát nyithassanak, amely formailag ugyan középfokúnak számított, akadt azonban olyan tanár, aki korábban a Báthory-féle egyetemen tanított (Vásárhelyi Gergely), bizonyos személyi kontinuitás tehát kimutatható a két intézmény között. A kolozsmonostori iskola 1660 után beköltözött Kolozsvárra, 1698-ban pedig újra megnyílt a bölcészeti és teológiai kar. A szegény diákok Szent Józsefről elnevezett kollégiumát 1701-ben nyitották meg, s 1733-ban (emléket állítva az alapító fejedelemnek és az akadémiát megadományozó Apor István erdélyi főúrnak) Báthory–Apor Szemináriumnak nevezték el. A 18. században töretlen fejlődés figyelhető meg, 1773-ban már 8 professzor oktatta a hallgatókat. 1737-től például az első hazai algebra szerzője, Lipsicz Mihály tanította a matematikát, 1752–1755 között Hell Miksa is oktatott Kolozsvárott.

A kolozsvári piarista akadémia korszaka

1773-ban XIV. Kelemen pápa feloszlatta a jezsuita rendet. A kolozsvári akadémia 1773–1776 között Collegium Theresianum néven állami intézményként működött tovább. Ekkor jogi kart állítottak fel, a teológiai képzést pedig erősítette, hogy a gyulafehérvári római katolikus papi szemináriumot Kolozsvárra költöztették. Orvosképzés elősegítése céljából sebészeti-szülészeti tanszéket alapítottak. A kolozsvári akadémia tehát ekkorra már a klasszikus egyetemek teljes képzési spektrumát nyújtotta.

1776-tól királyi jóváhagyással a piarista rend vette át a kolozsvári akadémia vezetését. Bővítették a képzési kínálatot a természettudományos tárgyakkal. Ekkor jelent meg a kémia, gyakorlati matematika, térképészet, polgári építészet és egyéb mérnöki tudományok oktatása is, az orvosi tudományok közül pedig anatómia, pszichológia, patológia. 1784-ben azonban II. József császár az akadémiát líceummá fokozta le, s a hittudományi képzést Gyulafehérvárra helyezte át. Így Kolozsvárott csak a bölcséleti, a jogi és az orvosi képzés maradt meg. Mindhárom csak előkészítő jelleggel folyt: a hallgatók itt megkezdett tanulmányaikat más, valódi egyetemeken fejezhették be. Pedig a képzés színvonala egyre emelkedett: bölcséleti képzésen a 18. század végén már 9 tanszéke működött, s erős természettudományos jelleggel rendelkezett. A kezdetben 2 katedrával működő jogi kar 1816-ra 7 tanszékkal gyarapodott. Az 1775-ben mindössze 1 tanszékkal megindult orvosi kar 1838-ra már 7 tanszéken folytatta a tudományos kutatást és oktatást. A nagyarányú fejlesztéseknek köszönhetően Erdély tanintézetei közül a kolozsvárra járt a legtöbb hallgató, s az 1840-es években a diákok létszáma évente 330 körül alakult.

1848 előtt nincs adat a kolozsvári diákok közötti nemzetiségi villongásokra. A hallgatók 71%-ának felekezeti hovatartozása állapítható meg: 16%-uk görög katolikus és görögkeleti (nagy részük feltehetően román nemzetiségű), 5%-uk evangélikus (nagy részük valószínűsíthetően szász), 79%-uk római katolikus, református vagy unitárius (nagy részük feltehetően magyar). A kolozsvári líceum döntő szerepet töltött be a havasalföldi, moldvai és erdélyi román értelmiség kiképzésében: itt tanult minden jelentősebb politikai, közéleti, irodalmi vagy egyházi személyiségük.

Az 1848-as szabadságharc idején vetődött fel a kolozsvári líceum egyetemé fejlesztésének terve. Eötvös József kultuszminiszter már a professzori kar személyi kérdéseit vizsgálta, de a szabadságharc bukása véget vetett a nagyívű terveknek. 1850-ben megszüntették a kolozsvári jogi képzést (csak 1863-ban indulhatott újra), a továbbiakban tehát csak az orvosi képzés működhetett.

Kolozsvári tudományegyetem

1867-ben a kiegyezés teremtette konszolidáció adott lehetőséget a kolozsvári egyetemalapítási törekvések folytatására. 1872. május 29-én Ferenc József király engedélyt adott Pauler Tivadar kultuszminiszternek az egyetemi törvényjavaslat beterjesztésére, egyúttal megbízta a tanári pályázatok kiírásával és a szükséges épületek kijelölésével, megszerzésével. 1872. november 10-én 258 hallgató beiratkozásával nyitották meg a négykarú tudományegyetem első tanévét Kolozsvárott. Az egyetem szerkezete – Magyarországon egyedülállóként – önálló Matematikai és Természettudományi Kart is magába foglalt. Az első rektor, Berde Áron megnyitó beszédében hangsúlyozta: *„ma az egyetemnek kettős hivatása van: a tudomány fejlesztése és terjesztése tudományos emberek képzése által, és a tudomány vívmányainak a társadalomba való bevezetése. Nevelni a tudomány országát és szépíteni a gyakorlati életet.”* A természettudományi tanszékek magas száma az egyetem minden karára ösztönzőleg hatott, s az egyetem kolozsvári korszakának egyik legnagyobb öröksége a praktikusságra, a gyakorlati életnek a tudomány művelésével elérhető legnagyobb hasznosságára való törekvés.

1872-ben szűk és célszerűtlen épületekben, szegényes eszközparkkal kezdte meg működését az egyetem. A következő évtizedekben azonban sorra épültek a modern intézeti épületek: Vegytani Intézet, Anatómiai Intézet, Élettani Intézet, Általános Kór- és Vegytani Intézet. Majd 1893–1902 között elkészült az egyetem impozáns központi épülete, 1906–1907-ben pedig a központi egyetemi könyvtár épülete. A klinikák sora is kiépült: sebészeti, belgyógyászati, szülészeti-nőgyógyászati, szemészeti, bőr- és bujakórtani, ideg- és elmebetegségi klinika épület fel. Ilyen fejlődési lehetőségek mellett mind az oktatók tudományos munkássága, mind a hallgatók létszáma meredeken ívelt felfelé, s 1914-re nemzetközileg elismert, közepes méretű (2600–2800 hallgató) intézménnyé vált. Közel hatvan professzora közül mintegy kéttucat akadémikus volt.

Az I. világháborúban az egyetem hatalmas veszteségeket szenvedett el: a fejlesztések leálltak, a hallgatóság és tansegédszemélyzet jelentős része katonai szolgálatra vonult be (3661-en harcoltak, közülük 193-an életüket vesztették), az egyetemi épületekben katonai kórházak működtek. 1918 őszére az Osztrák–Magyar Monarchia elveszítette a háborút, s Erdély területét román csapatok szállták meg. Kolozsvárt 1918. december 24-én foglalta el a román hadsereg, az egyetem folytatta a tanítást. A tanári kar – békeszerződés híján – nem tette le a hivatali esküt a románoknak, ezért 1919. május 12-én katonai erővel kiűzték a professzorokat az egyetem épületeiből, s többségüket kitoloncolták a megszállt országrészből.

Szegedre kerülés, első évtizedek

Az elűzött professzorok és hallgatók Budapestre utaztak, ahol a Pozsonyból elmenekült Erzsébet Tudományegyetemmel kooperálva a Polgári Iskolai Tanárképző Főiskola (Paedagogium) budai épületében – a Budapesti Tudományegyetem könyvtárát és laboratóriumait használva – folytatták munkájukat. 1919 őszétől Szeged többször jelentkezett a kolozsvári egyetem ideiglenes elhelyezésére. 1921 nyarán a magyar parlament törvényben mondta ki, hogy a kolozsvári egyetem ideiglenesen Szegeden folytatja működését. (Világosan utalt a kolozsvári eredetre, hogy az egyetem még évekig használta nevében a kolozsvári jelzőt.) 1921. október 9-én tartották az első szegedi egyetemi tanévnyitót, 1922-ben pedig megemlékeztek az egyetem működésének ötvenesztendősi jubileumáról, hiszen a professzorok és a hallgatók egyaránt a kolozsvári egyetemről származtak.

Szegeden – az 1872-es kolozsvári induláshoz hasonlóan – nyomorúságos körülmények között kezdte működését az universitas. A Dugonics téri központi épületet az Ítéltáblától vették bérbe, s több középiskola (pl. a reálgimnázium) épületét foglalták le egyetemi célokra. A klinikákat a városi kórházban és felső ipariskolában helyezték el. A nehézségeket mutatja, hogy az első tanévben nem működött internátus a hallgatók számára, az egyetemi könyvtár pedig egészen 1924-ig nélkülözni kényszerültek. A hallgatók a városi könyvtár és professzoraik saját köteteit használták, hiszen 1919-ben Kolozsváron kellett hagyni az ország harmadik legnagyobb könyvtárává fejlesztett egyetemi bibliotékát. A szegedi egyetem oktatását hathatósan támogatta az 1930-ban megnyíló Eötvös Loránd Kollégium, amely budapesti minta alapján az elitképzés helyszíne volt. Lakói az egyetemi kurzusaik mellett intenzív egyéni tudományos kutatómunkát és saját kollégiumi képzéseket végeztek.

1926-ban gróf Klebelsberg Kuno kultuszminiszter és Szeged városának támogatásával kiemelkedő fejlesztésekhez jutott az egyetem. Ekkor épületek fel a Tisza-parti klinikák, a Dóm téren a modern orvos- és természettudományi intézetek, ekkor kapta meg a Bölcsészettudományi Kar az Egyetem utcai vasúti leszámolópalotát, valamint a Boldogasszony sugárúti internátust. Az egyetem infrastrukturális gondjai a négyéves fejlesztésnek köszönhetően megoldódtak, így a hallgatói létszám (1932-re 2163 fő), a felállított egyetemi könyvtár állománya és az oktatás tudományos színvonala egyaránt dinamikusan nőtt. A Dóm téri építkezések sajátosága, hogy az egyetemi épületek a tér két oldalát foglalták el, s harmadik oldalról hozzájuk kapcsolódott a Csanádi Püspökség velük egyidejűleg felépített épületegyüttese (püspöki hivatal, papképző szeminárium, teológiai

főiskola, az egyházmegye által fenntartott Szent Imre Kollégium az állami egyetem hallgatói számára).

Az egyetem professzorai között számos nemzetközileg is elismert kiváló tudós volt: a matematikus Haar Alfréd és Riesz Frigyes, a fizikus Bay Zoltán, a gyógyszerész ifjabb Jancsó Miklós, az ideggyógyász Miskolczy Dezső, a jogász Buza László, az irodalmár Sík Sándor, a nyelvész Horger Antal és Mészöly Gedeon, a történész Mályusz Elemér és Deér József. A professzorok számos tudományos és kulturális folyóiratot indítottak, egyesületet alapítottak (pl. Magyar Királyi Ferenc József Tudományegyetem Barátainak Egyesülete, Szegedi Alföldkutató Bizottság). A legnagyobb tudományos elismerést Szent-Györgyi Albert érte el, amikor 1937-ben a sejtoxidáció folyamatának leírásáért és a C-vitaminnal kapcsolatos felismeréséért orvosi és élettani Nobel-díjat nyert. Szent-Györgyi Albert 1930-tól Szegeden folytatta kutatásait (egészen 1945-ig), itt sikerült szegedi paprikából nagy mennyiségben kinyernie a C-vitamint. Az egyetem tudományos eredményei nagy gyakorlati haszonnal szolgáltak Szeged és az egész Dél-Alföld gazdasági életének (pl. gyümölcs- és paprikaexport fellendülése). Ez tette lehetővé a város számára, hogy az egyetemi építkezések fedezetére felvett nagy hiteleket a gazdasági világválság ellenére is sikerült visszafizetni.

1928-ban költözött Szegedre Budapestről az Állami Polgári Iskolai Tanárképző Főiskola, amelynek diákjai a továbbiakban egyik szakjukból az egyetemen is hallgattak kurzusokat, a főiskola igazgatótanácsa pedig a főiskolai és egyetemi tanárokból állt. A gyakorló polgári iskola számára 1929-re impozáns épületet emeltek a főiskola mellett. 1938-ban újabb képzéssel gazdagodott a város: Újszegeden Ápoló- és Védőnőképző Intézet kezdte meg működését, melynek szakmai vezetését az egyetem Közegészségtani Intézetének vezetője látta el. Több orvosi kari tanár oktatott itt is, a növendékek pedig a klinikákra jártak gyakorlati képzésre. Egy évtizeden belül tehát két felsőfokú intézménnyel is gyarapodott a város oktatási hálózata.

1940-ben Észak-Erdély területét visszakapta Magyarország, így Kolozsvárról újraindulhatott a magyar egyetem. A Ferenc József Tudományegyetem Jog- és Államtudományi Kara, valamint a többi karról 12 professzor és számos hallgató Szegedről visszatért Kolozsvárra. A professzorok és hallgatók döntő többsége azonban Szegeden maradt, s a három karból álló Horthy Miklós Tudományegyetem itt folytatta munkáját. A jogi kar átmeneti szegedi szüneteltetése a hallgatói létszám jelentős csökkenését eredményezte (1939: 1669 fő, 1940: 1100 fő), a következő években azonban – a háború ellenére is – nőtt a létszám, egészen 1344 főig. A háború utolsó éveiben sok hallgató katonai szolgálatot látott el.

A háború utáni újrakezdés évtizede

1944. október 2-án a szovjet hadsereg közeledésének hírére kiürítették az egyetemet, a tanárok, a hallgatók és a laboratóriumi felszerelés egy részét Budapestre, Sopronba, majd a németországi Halléba szállították. Szegeden mindössze 6 professzor maradt. 1944. október 11-én a várost elfoglalta a szovjet hadsereg, s novemberben újra indították az oktatást. Az egyetem súlyos károkat szenvedett el a háborúban: a Gyermekgyógyászati Klinikát lebombázták, a főiskola, a Bölcsészettudományi Kar és a Zrínyi Miklós Internátus épületét katonai kórháznak foglalták le. Az egyetem 1945 tavaszán vette fel a Szegedi Tudományegyetem nevet. Az újjáépítés és az épületek visszaadása csak lassan haladt. A háború végén Kolozsvárról ismét menekülni kényszerülő jogi kar 1945-ben már Szegeden folytatta munkáját. Ezzel visszaállt a hagyományos négykarú egyetemi szerkezet.

Korabeli szovjet mintákat követve 1947-ben átszervezték a polgári iskolai tanárképző főiskolát, a helyére lépő pedagógiai főiskolán a tanárjelöltek egyszerre kaptak tanítói és az általános iskolák felső tagozatára képesítő szaktanári végzettséget.

1948-ban politikai nyomásra bevezették az orosz nyelv, a marxizmus-leninizmus és a katonai ismeretek kötelező oktatását, 1949-ben a hallgatók és oktatók ellenőrzését szolgáló Tanulmányi Osztályokat, pártszervezeteket és politikai ifjúsági egyesületet hoztak létre az egyetemen. Felszámolták az egyetemi autonómia évszázados rendszerét: a dékánokat és rektorokat az állami tisztviselők választották ki (egészen 1989-ig), a Marxizmus-Leninizmus és a Katonai Tanzékeket az egyetemtől függetlenül működtették. A tanszabadságot felszámolták: a tanterveket, óravázlatokat, vizsgaanyagokat, követelményrendszert központilag országos érvénnyel dolgozták ki, s központilag ellenőrizték. 1951-ben megszüntették az addigi tudományos címek és beosztások (doktorátus, magántanárság, habilitáció stb.) rendszerét, az egyetemeket megfosztották a tudományos címek odaítélésének jogától. Szintén 1951-ben az orvosi kart Szegedi Orvostudományi Egyetem néven önálló egyetemmé szervezték. A hallgatók létszáma növekedett (1951-re 2058 fő), de a felvételt számos esetben a hallgató származása és egyéb politikai szempontok döntötték el, akárcsak a professzorok előmenetelét. A választható szakok száma lecsökkent, a Bölcsészettudományi Karon politikai nyomásra megszüntették a modern nyelvszakokat (néhány évre a latin és ógörög szakokat is), így több mint egy évtizedig csak magyar nyelv és irodalom, történelem vagy orosz szakos tanári képzés működött a karon.

Ebben a korszakban az egyetem és a főiskola főként az egyháztól elvett épületekkel gyarapodott (1948-ban Szent Imre Kollégiumból orvosi kollé-

gium lett; 1950-ben Tóth-szanatórium épületében a Fogászati Klinika nyílt meg; 1951-ben a táblabíróság Tisza Lajos körúti épületét a jogi kar kapta meg; 1953-ban a Piarista Gimnázium Aradi vértanúk téri épületébe a Természet-tudományi Kar költözött; 1963-ban pedig a Miasszonyunkról Nevezett Szegény Iskolanővérek rendházát és az ún. Karolina leánygimnázium épületét a Szegedi Pedagógiai Főiskola kapta meg). Ezeken kívül egyetlen érdemleges építkezés gazdagította az egyetemet: 1952-ben adták át a Dóm téri intézeteket és a korábbi piarista gimnázium tömbjét összekötő ún. Béke-épületet.

A diktatúra ellen 1956. október 16-án robbantotta ki mozgalmát a szegedi egyetemi fiatalság, s létrehozta a párttól független saját ifjúsági szervezetét Magyar Egyetemisták és Főiskolások Szövetsége (MEFESZ) néven. A szegediek más egyetemekre is küldöttségeket indítottak: Pécsre, Egerbe, Budapestre, Debrecenbe, Veszprémbe, Miskolcra, Sopronba és Győrbe egyaránt szegedi fiatal vitte el a hírt. Ezzel a szegedi egyetemisták országosan is jelentős mértékben katalizálták az elégedetlenség folyamatát. Ugyanakkor az október 23-át követő fegyveres harcokban a szegedi egyetemisták és főiskolások nem vettek részt, erőszakhoz nem folyamodtak. 1957-ben mégis szigorú fegyelmi eljárásokkal sújtották a hallgatókat és az oktatókat. Az oktatók közül 25 főt elbocsátottak, kettőt kényszernyugdíjaztak, 26 főt lefokoztak alacsonyabb beosztásba. A hallgatók közül a várható büntetések elől 64-en disszidáltak külföldre, 29 főt kizártak minden felsőoktatási intézményből, 41 főt pedig szigorú megrovással büntettek. Emellett a bírósági eljárás alá vont tanárokat összesen 24, a hallgatókat összesen 47 évnyi börtönbüntetéssel sújtották.

Konzolidált fejlődés korszaka (1957–1999)

1957-ben szerveződött meg a Gyógyszerésztudományi Kar, ezzel az egyetemen kezdettől fogva működő gyógyszerészképzés 85 év után emelkedett önálló kar szintjére, s kétkarú, rektori irányítású egyetemmé vált Szegedi Orvostudományi Egyetem. Az 1960-as évektől számos kollégiummal és diákszállóval gyarapodott az universitas (pl. Teleki Blanka Kollégium, Móra Ferenc Kollégium, Herman Ottó Kollégium, Semmelweis Ignác Kollégium, id. Jancsó Miklós Kollégium, Béke utcai Kollégium, Apáthy István Kollégium, Károlyi Mihály Kollégium, Öthalmi Diáklakások). A szegedi egyetemek és főiskola képzése újabb szakokkal és szakirányokkal gyarapodott. Leglátványosabb bővülés talán a Bölcsészettudományi Karon ment végbe, ahol mind a tanszékek és oktatók, mind a szakok és hallgatók száma látványosan gyarapodott, eközben pedig a szakmai színvonal is sokat emelkedett. Magyarországon elsőként Sze-

geden indult egyetemi informatikai kurzus 1957-ben a Természettudományi Karon Kalmár László Automatikus számológépek programozása c. tárgyával. Ebből fejlődött ki a nemzetközileg is elismert szegedi informatikai oktatás és kutatás, amely különféle szakirányokat és képzési szinteket nyújt hallgatói számára, s a gazdasági élet felé sikeres együttműködéseket valósít meg. A Szegedi Orvostudományi Egyetemen 1962-ben önálló szakká vált a fogorvosok képzése, amelyből 2007-ben külön kar szerveződött. 1985-ben angol nyelvű orvosképzés vette kezdetét, 1987-ben angol–magyar orvosi szakfordító képzés, majd 1999-ben német nyelvű – a budapesti Semmelweis Egyetem Általános Orvostudományi Karával koordinált – medikusoktatás indult.

1962-ben a Bölcsészettudományi, Természettudományi, valamint Állam- és Jogtudományi Karból álló Szegedi Tudományegyetem egykori híres diákjának, József Attila költőnek a nevét vette fel. 1973-ban a budapesti alapítás centenáriuma alkalmából a Szegedi Pedagógiai Főiskola Juhász Gyula után lett elnevezve. 1987-ben a Szegedi Orvostudományi Egyetem is új nevet vett fel Nobel-díjas egykori professzorát, Szent-Györgyi Albertet állítva példaképül oktatói és hallgatói elé.

Ebben a korszakban újabb felsőoktatási intézményekkel gazdagodott a város. 1961-ben kezdte meg működését a felsőfokú élelmiszeripari technikum, ami 1970-ben kapott főiskolai rangot, s első tanévében máris 600-nál több hallgatóval indult. A főiskola 1986-tól a budapesti Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetem Élelmiszeripari Főiskolai Karaként működött. 1966-ban a Szegedi Állami Zeneművészeti Szakiskola főiskolai rangot kapott, s a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Ének- és Zeneiskolai Tanárképző Intézet Szegedi Tagozata néven működött tovább. A szakmai fejlődése olyan ütemben ment végbe, hogy 1983-tól egyetemi szintű képzést nyújtott. 1972-ben kapott főiskolai rangot a Szegedhez közeli Hódmezővásárhelyen már 1961 óta működő Felsőfokú Mezőgazdasági Technikum, amely a továbbiakban a Szegedi Élelmiszeripari Főiskola Állattenyésztési Karaként működött. 1973-ban a Szegedi Védőnőképző Iskola is főiskolai rangot kapott, 1989-től pedig a Szegedi Orvostudományi Egyetem Főiskolai Karaként működött. Az eredeti ápoló és védőnő szakok mellett gyógytornász, valamint általános szociális munkás képzés indult.

Egyetemünk számára kiemelkedő tudományos együttműködési lehetőségeket jelentett a Magyar Tudományos Akadémia (MTA) 1961-ben életre hívott Szegedi Akadémiai Bizottsága, amely minden klasszikus egyetemi tudományterületen napjainkban is működik. A természettudományok számára pedig az 1973-ban alapított MTA Szegedi Biológiai Központ biztosít nagyjelentőségű együttműködési lehetőségeket. Ennek is köszönhető, hogy az utóbbi

évtizedekben a természettudományok (matematika, fizika, kémia, biológia, informatika) egyetemünk egyik legdinamikusabban fejlődő, nemzetközileg is nagy elismertségnek örvendő területei.

Az 1989-es politikai rendszerváltás küszöbére a szegedi felsőoktatás sokszínű és minden korábbi mennyiségi mutatót meghaladó (1990-ben 4793 fő) hallgatósággal, egyre szaporodó és mind nagyobb elismertségnek örvendő szakokon nyújtott képzéseket. Igazi áttörést azonban az 1990-es évek hoztak, ekkor nemcsak a hallgatók száma nőtt dinamikusán, de további épületekkel, képzésekkel, doktori iskolákkal gazdagodott az egyetem.

A Szegedi Tudományegyetem korszaka (2000–2014)

A 2000-ben végrehajtott integráció keretében a szegedi felsőfokú intézmények egyesültek, s létrejött a Szegedi Tudományegyetem, amelynek napjainkban már 12 kara van (Állam- és Jogtudományi, Általános Orvostudományi, Bölcsészettudományi, Egészségtudományi és Szociális Képzési, Fogorvostudományi, Gazdaságtudományi, Gyógyszerésztudományi, Juhász Gyula Pedagógusképző, Mérnöki, Mezőgazdasági, Természettudományi és Informatikai, valamint Zeneművészeti Kar).

2004-ben az egyetemi könyvtárhálózat integrációja is végbement, az intézmény pedig az újonnan felépített, modern József Attila Tanulmányi és Információs Központban kapott elhelyezést. Az így létrehívott integrált egyetemi könyvtár – 2011-től SZTE Klebelsberg Kuno Könyvtár – több mint 1,5 milliós állományával, szakirodalmi szolgáltatásaival és modern számítógépes kabineivel a legújabb kihívásoknak is megfelel, s az egyetem szíveként funkcionál.

Az európai ajánlásoknak megfelelően 2006-ban egyetemünk átállt az ún. bolognai rendszerre, minek következtében (az orvosi, gyógyszerész- és jogász-képzés kivételével) a legtöbb szakon kétfokozatú és -szintű, osztott képzési szisztéma működik.

Egykori világhírű professzora, Szent-Györgyi Albert Nobel-díjáról 75. évfordulója alkalmából 9 Nobel-díjas professzor részvételével megrendezett, nagyszabású nemzetközi konferenciával és egész éves, színes programsorozattal emlékezett meg a Szegedi Tudományegyetem 2012-ben.

2014 tavaszán adták át a Természettudományi és Informatikai Kar felújított központi épületét, amely a Dékáni Hivatal mellett elsősorban különféle matematikai tanszékeknek nyújt otthont. Az átadó ünnepségen beszédet mondott többek között Lovász László matematikus, az MTA elnöke, aki 1975 és 1982

között a szegedi egyetem tanszékvezető docense volt. Az új, 265 ágyas, magkórházként is funkcionáló klinikai tömböt szintén 2014-ben adták át.

A Szegeden épülő ELI (Extreme Light Infrastructure), attoszekundumos fényimpulzus forrás kutatási nagyberendezés várhatóan nemcsak az ultragyors fizikai alapfolyamatok, hanem a biológiai, orvosi és anyagtudományok terén is kiemelkedő kutatási eredmények elérését teszi majd elérhetővé. A ELI projekt és a Szegedi Tudományegyetem között már jelenleg is élénk együttműködések vannak, s ezek várhatóan a közeljövőben tovább mélyülnek.

Jelenleg egyetemünk 12 karán mintegy 30 000 hallgató tanul, köztük 1000-nél több külföldi diák. Felsőfokú tanulmányaikat 88 alap- és 113 mesterszakon, 4 osztatlan képzésben folytathatják. Ezenkívül választhatnak 59 szakirányú posztgraduális- és kiegészítő képzés között. A legkiválóbbak tudományos pályáját 19 doktori iskola segíti. Az egyetemi szintű oktatás és a tudományos kutatás alapját a korszerű intézményeinkben tevékenykedő 2149 fő oktató jelenti, akik közül 21 akadémikus van, 114 fő akadémiai doktori címmel, 643 pedig PhD-fokozattal rendelkezik.